

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **EGÚ Brno, a.s.**, IČO 46900896
sídlem Hudcova 487/76a, 612 48 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Charvátém
sídlem Jana Babáka 2733/11, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Nové Město na Moravě**
sídlem Vratislavovo náměstí 103, 592 31 Nové Město na
Moravě

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017 č. j. 197/560/17 4506/ENV/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 4. 2017 č. j. 197/560/17 4506/ENV/17, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Regionálního pracoviště Správy chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 6. 12. 2016 č. j. SR10/ZV/2015-19. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou, že ve zvláště chráněném území Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy (dále též „CHKO Žďárské vrchy“) doposud neodstranila a nadále provozuje dočasnou stavbu tří námrazoměrných stožárů na pozemcích parc. č. 290/1 v kat. úz. Rokytno na Moravě, parc.

č. 242/4 a parc. č. 237 v kat. úz. Studnice u Rokytne, bez souhlasu orgánu ochrany přírody, respektive za pravomocně vydaného nesouhlasu Správy CHKO Žďárské vrchy ze dne 20. 12. 2006 č. j. 3564/ZV/D/06; tím spáchala správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOPK“), jelikož vykonávala ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonávala činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody bez tohoto souhlasu. Za popsané jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 200 000 Kč s povinností náhrady nákladů řízení.

2. Proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně brojí podanou žalobou. Její námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. V prvním žalobním bodu nesouhlasí žalobkyně s právní kvalifikací posuzované věci, že bez souhlasu prvostupňového orgánu vykonává zakázanou činnost nebo činnost, pro kterou je vyžadován jeho souhlas. Její činností je měření meteorologických veličin a v zimním období měření námrazy, k této činnosti souhlas prvostupňového orgánu nepotřebuje. Podle žalobkyně zaměňuje žalovaný posuzovaný správní delikt s umístováním a povolováním staveb a činností, které by mohly snížit krajinný ráz podle § 12 odst. 2 ZOPK, k němuž souhlas prvostupňového orgánu je třeba. Namítá, že v rozhodnutí mělo být uvedeno, jakou konkrétní činnost vykonává bez potřebného souhlasu prvostupňového orgánu, přitom neodstranění stavby takovým výkonem činnosti být nemůže. Žalobkyně považuje za nepřípustné, aby problematiku nařízení odstranění stavby či rozhodnutí o změně stavby, jež jsou podmíněné souhlasem prvostupňového orgánu, přenesl žalovaný do sankční části ZOPK. Tvzení žalovaného o dlouhodobém nerespektování pravomocného rozhodnutí Správy CHKO Žďárské vrchy (právní předchůdce prvostupňového orgánu), a navazujících rozsudků správních soudů, podle žalobkyně nijak nesouvisí se správním deliktem, nýbrž se jedná o problematiku stavebního řízení. Žalobkyně upozorňuje, že do správního spisu nebyl zahrnut podklad, že je provozovatelkou námrazoměrné stanice a preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Žďárské vrchy není aktuální, nýbrž 4 roky staré, přitom krajinný ráz se mění, např. že stromy rostou.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně upozorňuje, že provozování námrazoměrné stanice je ve veřejném zájmu. Poukazuje na podklady zainteresovaných orgánů uplatněných ve správním řízení, z nichž vyplývá, že se jedná o důležité zařízení poskytující potřebná data z hlediska přenosové soustavy a předcházení blackoutu, přesto podle žalovaného toliko kazí nerušený pohled do krajiny na několika málo lokalitách. Takovýto přístup k zařízení, které chrání majetek a zdraví (nejen) občanů České republiky, považuje žalobkyně za bezprecedentní. Na podporu uvedeného odkazuje na stanoviska společností E-ON, a.s., ČEZ Distribuce, a.s. Energetického regulačního úřadu, Městské policie Nové Město na Moravě, Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky, nemocnice Nové Město na Moravě a Čeps, a.s., z nichž cituje. Připomíná, že udržuje zařízení na vlastní náklady, což je žalovaný podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinen zohlednit. Žalobkyně je přesto sankcionována pokutou a to ve výši, která může být pro ni likvidační. Odůvodnění výše uložené pokuty žalobkyně nepovažuje za dostatečné. Žalovaný zaměňuje základní kapitál společnosti s finančními prostředky, kterými žalobkyně reálně disponuje, přitom částku ve výši

základního kapitálu nemá k dispozici. Pro posouzení přiměřenosti sankce je proto nerozhodné, že uložená pokuta představuje 3% základního kapitálu žalobkyně.

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, s nimiž se ztotožňuje. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že považuje námitku, že žalobkyně v CHKO Žďárské vrchy nevykonává žádnou činnost, pro kterou je třeba souhlasu prvostupňového orgánu, za účelovou. Dočasně stavbě žalobkyně skončilo povolení ke dni 1. 1. 2006. Od té doby žalobkyně provozuje zařízení bez jakéhokoli povolení stavebního úřadu, i bez souhlasu orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 ZOPK a § 44 odst. 1 ZOPK. Neodstraněním dočasné stavby po uvedeném datu a jejím provozováním žalobkyně vyvolala protiprávní stav, který dosud udržuje. Po uvedeném datu je dočasná stavba námrazoměrných stožárů nelegální, proto žalobkyně od uvedeného data činnost na nelegální dočasné stavbě námrazoměrných stožárů i nelegálně provozuje bez souhlasu orgánu ochrany přírody, tudíž její jednání naplňuje skutkovou podstatu trvajících správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Na podporu uvedeného odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012 č. j. 2 As 18/2011-97. Byť existence dočasné stavby námrazoměrných stožárů je od 1. 1. 2006 nelegální, přesto tato skutečnost nebrání žalobkyni s ní podnikat. Na základě uzavřených smluv a za úplatu umožňuje dalším subjektům (Nemocnici Nové Město na Moravě a Městské policii Nové Město na Moravě) umístění a provoz zesilovací stanice pro radiostanice typu MOTOROLA na jednom ze stožárů námrazoměrné stanice.
6. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že žalobkyně svůj podnikatelský záměr, jež nazývá veřejným zájmem, nadřazuje nad pravomocně nepovolené a protizákonné provozování předmětné námrazoměrné stanice. Veřejný zájem na ochraně přírody je však spojen s ukončením této stanice v CHKO Žďárské vrchy a uvedením lokality do původního stavu. Podle žalovaného nepovolená a zakázaná činnost ve zvláště chráněném území nemůže být chráněna jako veřejný zájem. Žalobkyně totiž dlouhodobě nerespektuje pravomocné rozsudky správních soudů v této věci, které v žalobě ani nezmiňuje. Všechna řízení, která žalobkyně v této věci využila (změna užívání stavby, změna stavby dočasné na stavbu trvalou, s výjimkou řízení o odstranění stavby) jsou podmíněna kladným závazným stanoviskem prvostupňového orgánu, jímž žalobkyně nedisponuje. Žalovaný na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013 č. j. 6 As 65/2012-161. Žalovaný poukazuje rovněž na to, že v žalobě citovaná stanoviska různých subjektů nejsou konkrétní, není zřejmé, k jakému účelu byly vydány. Uvedená stanoviska jsou pro dané řízení irelevantní, jelikož nemohou omluvit dlouhodobé nezákonné provozování stavby námrazoměrné stanice v rozporu se ZOPK.
7. K námitce likvidační výše pokuty žalovaný uvádí, že vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Z veřejně dostupných rejstříků nahlédnutím do sbírky listin ve veřejné části obchodního rejstříku zjistil majetkové poměry žalobkyně. Podle výroční zprávy za rok 2015 ze dne 31. 3. 2016 měla žalobkyně ke dni 31. 12. 2015 základní kapitál 43 690 000 Kč, dlouhodobý majetek 89 757 000 Kč brutto a 45 185 000 Kč netto, aktiva celkem 141 911 000 Kč brutto a 96 831 000 Kč netto, stav oběžných aktiv 533 400 000 Kč, stav pasiv celkem 1 650 335 000 Kč, výsledek hospodaření za účetní období 2015 činil 1 530 000 Kč. Ke dni 10. 4. 2017 je ve veřejné části obchodního rejstříku vedeno, že žalobkyně měla po odštěpení dvou obchodních společností základní kapitál 17 476 000 Kč. Z veřejných rejstříků nebylo

zjištěno, že by proti žalobkyni bylo vedeno insolvenční řízení, vyhlášen konkurz nebo nařízena exekuce. Jelikož uložená pokuta je nepochybně citelným finančním zásahem, žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010 č. j. 1 As 9/2008-156 ve vztahu k možnosti využití splátkového kalendáře. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013 č. j. 3 As 9/2013-35 k otázce přenosu důkazního břemene. Z jeho závěrů dovodil, že správní orgány důkazní břemeno unesly, oproti tomu žalobce přenesené důkazní břemeno neunesl.

8. O probíhajícím řízení bylo vyrozuměno Nové Město na Moravě, které oznámilo, že v řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. U jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 29. 1. 2021, setrvali žalobkyně a žalovaný na své argumentaci. Osoba zúčastněná na řízení, která byla rovněž vyrozuměna o jednání, se bez omluvy k jednání nedostavila. Zástupce žalobkyně zdůraznil význam námrazoměrných stožárů s ohledem na předcházení tzv. blackoutů. V souvislosti s tím navrhl doplnit dokazování jednotlivými vyjádřeními, které připojil k žalobě na podporu argumentace, že činnost provádí ve veřejném zájmu, a to: sdělením Deutscher Wetterdienst ze dne 21. 7. 2015 nazvaném Support letter for test site Studnice, Czech Republic, vyjádřením společnosti ČEZ Distribuce, a. s. ze dne 17. 6. 2015 nazvaném Námrazová stanice ve Studnicích – stanovisko, stanoviskem společnosti E.ON Distribuce, a.s. ze dne 13. 7. 2015 nazvaném stanovisko společnosti E.ON Distribuce, a.s. týkající se správního řízení o změně v užívání stavby na stavbu trvalou, dopisem Energetického regulačního úřadu ze dne 10. 7. 2015, stanoviskem Městské policie Nové Město na Moravě ze dne 3. 6. 2015 nazvaném Stožáry námrazoměrné stanice EGÚ Brno a.s., v obci Studnice, Nové Město na Moravě, dopisem ředitele odboru elektroenergetiky Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 6. 2015, vyjádřením Nemocnice Nové Město na Moravě ze dne 3. 6. 2015 nazvaném Význam stožárů námrazoměrné stanice EGÚ Brno, a. s. v obci Studnice u Nového Města na Moravě, vyjádřením Université du Québec à Chicoutimi ze dne 9. 7. 2015 nazvaném Support of Mount Studnice test site, a sdělením společnosti ČEPS, a.s. ze dne 18. 6. 2015 nazvaném Správní řízení změny užívání stavby námrazoměrné stanice EGÚ Brno ve Studnicích ze stavby dočasné na stavbu trvalou. Dále navrhl, aby soud provedl důkaz podle předložené aktuálně vytištěné křivky dat z měření námrazy od 19. 12. 2020 do 22. 12. 2020 a měření z tohoto období, týkající se tzv. červených koulí nad dálnicí, k meteorologickému měření pro integrovaný záchranný systém, a též navrhl, aby si soud vyžádal stanovisko ČEPS a.s. k provozu energetické soustavy v rámci energetické soustavy ČR. Žalovaný žádné návrhy na doplnění dokazování neměl. Návrh na provedení výše uvedených důkazních prostředků soud zamítl pro nadbytečnost, k čemuž se podrobněji vyjádří pod bodem 42. tohoto rozsudku.
11. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
12. V rozhodnutí ze dne 20. 12. 2006, zn. 3564/ZV/D/06 vyjádřil prvostupňový orgán k žádosti účastníka řízení, nyní žalobkyně, nesouhlas ve věci „Prodloužení provozu námrazoměrné stanice Studnice do roku 2020“ na pozemcích parc. č. 244/13c, parc. č. 242/4d, parc. č. 244/16b, parc. č. 242/3d, parc. č. 237/1 v k. ú. Studnice u Rokytne a parc.

č. 290/1 v k. ú. Rokytno na Moravě, podle § 44 odst. 1 ZOPK a § 12 odst. 1, 2 ZOPK. Na základě odvolání účastníka řízení žalovaný dne 2. 5. 2007 rozhodnutím č. j. 560/537/07 prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žaloba podaná proti rozhodnutí odvolacího orgánu byla Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 3. 11. 2010 č. j. 5 Ca 233/2007-68 zamítnuta. Podanou kasační stížnost účastníka řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 1. 2012 č. j. 2 As 18/2011-97 zamítl.

13. Podle nedatované písemnosti nazvané Místní šetření negativního působení stožárů stanice pro sledování námrazy provozované EGÚ Brno v lokalitě u Studnic“, je fotograficky zdokumentována lokalita, v níž se námrazoměrné stožáry nachází, jejich působení v pohledových osách napříč CHKO Žďárské vrchy. Na ně navazuje studie „Ochrana krajinného rázu CHKO Žďárské vrchy, preventivní hodnocení – krajinné celky (rozbory, opatření)“ z roku 2006, a územní studie „Hodnocení krajinného rázu CHKO Žďárské vrchy. Část I. Charakteristika území, oblastní a míst; Kategorizace sídel; Územně analytický podklad“ ze dne 30. 11. 2013, součást územně analytických podkladů.
14. Dne 4. 5. 2015 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, jímž účastníka řízení uznal vinným správním deliktem podle § 88 odst. 2 písm. a) ZOPK, za který mu uložil pokutu 1 200 000 Kč. Dne 5. 10. 2015 žalovaný k odvolání účastníka řízení zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož prvostupňový orgán nesprávně posuzované jednání kvalifikoval, neboť na jednání účastníka řízení měl být aplikován § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK.
15. Dne 29. 1. 2016 provedl prvostupňový orgán lustraci účastníka řízení v obchodním rejstříku, zjistil, že jeho základní kapitál činí 43 690 000 Kč.
16. Dne 6. 12. 2016 pod č. j. SR10/ZV/2015-19 prvostupňový orgán vydal znovu rozhodnutí, v jehož odůvodnění uvedl, že se účastník řízení dopustil protiprávního jednání naplňujícího skutkovou podstatu trvajícího správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK tím, že vykonává ve zvláště chráněném území činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody bez tohoto souhlasu, resp. za výslovného nesouhlasu Správy CHKO Žďárské vrchy ze dne 20. 12. 2006 č. j. 3564/ZV/D/06 potvrzeného rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2007, č. j. 560/537/07 a posléze rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2010 č. j. 5 Ca 233/2007-68 a Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012 č. j. 2 As 18/2011-97. Konstatoval, že stavba námrazoměrné stanice ve Studnicích byla povolena Okresním národním výborem ve Žďáře nad Sázavou stavebním povolením ze dne 2. 7. 1980, č. j. 1709/80-Chy jako dočasná s podmínkou tehdejšího orgánu ochrany přírody v bodu 11): „...po vypršení nájemní smlouvy od plemenářského podniku tj. do 31. 5. 1990 bude stavba odstraněna a pozemek uveden do původního stavu.“ Následně Správa CHKO Žďárské vrchy dne 31. 1. 1994 pod č. j. 1576/93 povolila dočasnou stavbu měřicí stanice do 31. 12. 2005. Tato dočasná stavba fakticky odstraněna nebyla, naopak ji účastník řízení bez jakéhokoli platného právního titulu i nadále provozuje. Námitku účastníka řízení týkající se veřejného zájmu na zachování stavby z důvodu její prospěšnosti pro elektrickou přenosovou soustavu považoval prvostupňový orgán za účelovou, neboť shledal za převažující veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny nad zájmem soukromého podnikatelského subjektu, který námrazoměrnou stanicí provozuje v rámci podnikatelské činnosti, byť jejím výsledkem jsou užitečné poznatky. Rovněž za účelové shledal tvrzení, že „vykonávat“ znamená něco „aktivně provádět“. Účastník řízení stanici provozuje, to je „vykonávání činnosti“. K výši pokuty prvostupňový orgán uvedl, že podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK lze správní delikt uložit

pokutu až do výše 2 000 000 Kč. Při stanovení výše pokuty podle § 88 odst. 3 ZOPK přihlédl k závažnosti protiprávního jednání, kterou vyhodnotil jako vysokou, a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny. Navzdory pravomocnému nesouhlasu orgánu ochrany přírody s umístěním námrazoměrné stanice neučinil účastník řízení žádné kroky k ukončení její existence a uvedení pozemku do původního stavu, což byla výslovně původní podmínka orgánu ochrany přírody k udělení souhlasu s dočasnou stavbou. Naopak z jednání účastníka řízení (soudní a správní řízení u stavebního úřadu v Novém Městě na Moravě) vyplývá, že i po více než 4 letech od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012 a celkově již více než 10 let, ponechává stavbu v protiprávním stavu a ani se nechystá sjednat nápravu. Takové jednání lze z pohledu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), považovat sice za přípustné, ale z pohledu ZOPK je lze považovat za protiprávní, neboť účastník řízení nebyl udělen souhlas podle § 12 odst. 2 ZOPK a § 44 odst. 1 ZOPK. Pokud by každý subjekt spoléhal, že časem orgány ochrany přírody obloží ke změně postoje, postrádal by veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny ve smyslu § 58 odst. 1 ZOPK smysl. Rozsah hrozící či způsobené škody považoval prvostupňový orgán za střední. Negativní působení staveb na přírodu shledal za věc pohledového vnímání, krajina Žďárských vrchů vyniká nerušenými horizonty. Stožary při svém objemu a krajinné expozici krajinný ráz výrazně negativně narušují. Nelze též pominout, že orgán ochrany přírody s jasně vymezenými podmínkami souhlasu s dočasnou existencí stavbu toleroval, což se nyní snaží účastník řízení využít k tíži ochrany přírody a krajiny. Z uvedeného důvodu byla pokuta uložena ve výši 60 % maximální sazby. K otázce likvidační výše prvostupňový orgán uvedl, že základní kapitál účastníka řízení je 43 690 000 Kč, uložená pokuta 1 200 000 Kč představuje necelé 3 % základního kapitálu společnosti, z čehož lze usuzovat, že nebude zničena majetková základna pro další podnikatelskou činnost účastníka řízení.

17. Dne 27. 12. 2016 podal účastník řízení proti rozhodnutí prvostupňového orgánu odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
18. Dne 3. 1. 2017 žalovaný z volně dostupné sbírky listin z obchodního rejstříku k účastníku řízení ověřil, že podle návrhu na rozdělení zisku EGÚ Brno, a.s. za rok 2014 ze dne 31. 3. 2015 činil hospodářský výsledek účastníka řízení po zdanění 421 251,31 Kč a podle návrhu na rozdělení zisku EGÚ Brno, a.s. za rok 2015 ze dne 31. 3. 2016 činil hospodářský výsledek účastníka řízení po zdanění 1 529 623,80 Kč. Z Projektu rozdělení formou odštěpení se vznikem dvou nových společností ze dne 3. 11. 2016 vyplývá, že od žalobce mají být odštěpeny a nově vzniknout dvě nástupnické společnosti Z NEMO, a.s. (základní kapitál 25 418 000 Kč) a EGU TECH, a.s. (základní kapitál 3 272 000 Kč), přičemž základní kapitál účastníka řízení má být snížen na 15 000 000 Kč. Z Výroční zprávy za rok 2014 ze dne 31. 3. 2015 vyplývá, že účastník měl základní kapitál ve výši 43 690 000 Kč, dlouhodobý majetek ve výši 95 209 000 Kč brutto a ve výši 47 952 000 Kč netto, aktiva ve výši 137 902 000 Kč brutto a ve výši 83 891 000 Kč netto, oběžná aktiva ve výši 42 361 000 Kč brutto a ve výši 35 607 000 Kč netto, výsledek hospodaření za účetní období ve výši 421 000 Kč. Z Výroční zprávy za rok 2015 ze dne 31. 3. 2016 vyplývá, že účastník měl základní kapitál ve výši 43 690 000 Kč, dlouhodobý majetek ve výši 89 757 000 Kč brutto a ve výši 45 185 000 Kč netto, aktiva ve výši 141 911 000 Kč brutto a ve výši 96 831 000 Kč netto, oběžná aktiva ve výši 51 980 000 Kč brutto a ve výši 51 472 000 Kč netto, výsledek hospodaření za účetní období ve výši 1 530 000 Kč. Totožného dne, tj. 3. 1. 2017, žalovaný na webové stránce www.merk.cz dále ověřil, že účastník řízení je bez dluhu na VZP, není

v insolvenčním řízení, není na něj uvalena nucená správa, je spolehlivým plátcem DPH, není v likvidačním řízení, nemá omezenou činnost, a že účetní údaje účastníka řízení jsou shodné jako ve výročních zprávách za roky 2014 a 2015.

19. Dne 11. 4. 2017 žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. V odůvodnění nad rámec shora uvedeného uvedl, že účastník řízení nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ani městského soudu, a neodstranil a nadále provozuje bývalou dočasnou stavbu námrazoměrných stožárů ve zvláště chráněném území. Vykonává tak činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody bez tohoto souhlasu ve smyslu § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2011 č. j. 5 Ca 170/2008-56 potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012 č. j. 9 As 129/2011-92 přitom vyplývá, že znakem skutkové podstaty správního deliktu není škoda či újma způsobená na chráněném statku. Účastník řízení podle žalovaného nadřazuje podnikatelský záměr nazývaný veřejným zájmem nad veřejným zájmem ochrany přírody a krajiny v CHKO Žďárské vrchy, k čemuž žalovaný odkazuje na pojetí veřejného zájmu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013 č. j. 6 As 65/2012-161, z něhož ve spojení se ZOPK dovozuje, že nepovolená a zakázaná činnost ve zvláště chráněném území nemůže být chráněna jako veřejný zájem. Žalobce dlouhodobě nerespektuje pravomocné rozsudky správních soudů a jedná se tak pouze o další obstrukce, přičemž žalobcem paralelně vedená stavební řízení nejsou předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že se jedná o trvalý správní delikt, k němuž připomíná, že ani v době řízení o odvolání nedošlo k nápravě. Z listin z obchodního rejstříku totiž vyplývá, že ke dni 1. 4. 2017 došlo k odstěpení dvou nových společností od účastníka řízení, kdy vznikly společnosti Z Nemo, a.s. a EGÚ TECH, a.s. Od uvedeného data námrazoměrná stanice je ve vlastnictví společnosti Z Nemo, a.s. Podle žalovaného cílem právní úpravy správních deliktů je zajištění dodržování povinností stanovených zákonem a ochrana veřejného zájmu. V daném případě je společensky škodlivým provozování bývalé dočasné stavby námrazoměrné stanice, která nemá platný právní titul k další existenci. Za vysoce společensky nebezpečné a škodlivé považuje nerespektování pravomocného rozhodnutí orgánu ochrany přírody, kterým byl vysloven nesouhlas s další existencí a provozováním námrazoměrné stanice. Popsaným jednáním žalobkyně byla naplněna formální i materiální stránka tohoto trvalého správního deliktu. ZOPK totiž jednoznačně stavuje povinnost tento souhlas mít. Odpovědnost za správní delikt je přitom objektivní a správní orgán je povinen potrestat toho, kdo se jej dopustí. V daném případě se jedná o zcela ojedinělý případ dlouhodobého ignorování pravomocného rozhodnutí. Správní orgány se řídí základními principy správního rozhodování, včetně jeho předvídatelnosti (§ 2 odst. 4 správního řádu).
20. K otázce likvidační výše pokuty žalovaný aplikuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, podle kterého je správní orgán povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by mohla mít likvidační charakter. Žalovaný proto z veřejně dostupných zdrojů obchodního rejstříku ověřil majetkové poměry účastníka řízení. Z výroční zprávy za rok 2015 vyplývá, že účastník měl ke dni 31. 12. 2015 základní kapitál ve výši 43 690 000 Kč, dlouhodobý majetek ve výši 89 757 000 Kč brutto a ve výši 45 185 000 Kč netto, aktiva ve výši 141 911 000 Kč brutto a ve výši 96 831 000 Kč netto, stav oběžných aktiv ve výši 533 400 000 Kč, stav pasiv ve výši 1 650 335 000 Kč, výsledek hospodaření za účetní období ve výši 1 530 000 Kč. Ke dni 10.

4. 2017 měl účastník řízení po odštěpení dvou jmenovaných společností základní kapitál ve výši 17 476 000 Kč. Ve veřejně dostupných zdrojích žalovaný k účastníku nedohledal, že by proti němu bylo vedeno insolvenční řízení, vyhlášen konkurz nebo nařízena exekuce. Jelikož si je vědom, že uložená pokuta je citelným finančním zásahem, upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010 č. j. 1 As 9/2008-156, zabývající se problematikou splátkového kalendáře. Žalovaný na základě uvedeného dovodil, že uložená pokuta ve výši 1 200 000 Kč nemá pro účastníka likvidační charakter. Podle § 88a ZOPK jsou výnosy z uložených pokut z 50 % příjmem rozpočtu obce, v jejímž obvodu je správní delikt spáchán, a z 50 % příjmem Státního fondu životního prostředí České republiky. Polovina uložené pokuty tedy připadne rozpočtu města Nové Město na Moravě. Preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči obviněnému ze správního deliktu, musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, v opačném případě totiž postrádá smysl. Na podporu uvedeného odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004 č. j. 10 Ca 250/2003-48.

21. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

22. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

23. Podle § 12 odst. 1 ZOPK krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Podle odst. 2 téhož ustanovení k umisťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

24. Podle § 44 odst. 1 ZOPK bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti.

25. Podle § 58 odst. 1 ZOPK ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající z tohoto zákona.

26. Podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Podle odst. 3 téhož ustanovení při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny.

27. K námitkám uvedeným v prvním žalobním bodu soud shledává vhodným předně připomenout povahu souhlasů orgánu ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 2 ZOPK s umísťováním staveb. V návaznosti na uvedené je pak možno posoudit, zda žalovaný aplikací sankční části ZOPK skutečně nepřipustně supluje problematiku odstraňování nepovolených staveb v režimu stavebního zákona či nikoliv.
28. Souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny v režimu ustanovení § 12 odst. 2 ZOPK může být ve spojení s § 44 odst. 1 ZOPK závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu (a to tehdy, jedná-li se o podkladový správní akt pro rozhodování stavebního úřadu podle stavebního zákona), nebo samostatně vydávaným souhlasem v těch případech, kdy stavební záměr nevyžaduje žádný povolovací akt podle stavebního zákona. V takovém případě je souhlas orgánu ochrany přírody rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu (respektive podle § 65 odst. 1 s. ř. s.). Pro úplnost je ještě nutné doplnit, že ustanovení § 44 odst. 1 ZOPK ve znění účinném do 31. 12. 2006 nehovořilo o závazném stanovisku, tj. nerespektovalo tento právní institut zavedený tehdy novým správním řádem s účinností od 1. 1. 2006, a proto byl tento souhlas vždy správním rozhodnutím, které v případě dalšího povolování stavebního záměru představovalo podkladové správní rozhodnutí. Docházelo tím k řetězení správních aktů, nikoli k jejich subsumpci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010 č. j. 1 As 91/2009-83).
29. V nyní projednávaném případě vydala Správa CHKO Žďárské vrchy dne 20. 12. 2006 rozhodnutí č. j. 3564/ZV/D/06, kterým souhlas žalobkyni udělen nebyl, a tento nesouhlas je správním rozhodnutím ve věci samé. Na str. 2 tohoto rozhodnutí jsou stožáry námrazoměrné stanice charakterizovány takto: „Předmětná stavba je tvořena třemi stožáry s nadzemním vedením o výšce 48 m a celkovém rozpětí cca 500 m. Součástí stanice je i přízemní objekt.“ Ustanovení § 79 odst. 2 stavebního zákona upravující výčet staveb nevyžadujících rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas přitom od svého vstupu v účinnost až do vydání napadeného rozhodnutí neobsahovalo výjimku pro takto vysoké stožáry. Žalobkyní provozovaná námrazoměrná stanice, tudíž vyžadovala povolovací akt podle stavebního zákona podložený souhlasem (závazným stanoviskem) orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 ZOPK ve spojení s § 44 odst. 1 ZOPK v rozhodné době. Tato skutečnost však bez dalšího neznamena, že by na sebe žalovaný nepřipustným způsobem přenášel problematiku stavebního řízení a odstraňování nepovolených staveb, neboť žalobkyně byla a je povinna respektovat všechny zákony. V tomto případě respektovat paralelně stavební zákon i ZOPK. Žalovaný přitom v rámci své kompetence nijak nevynucoval odstranění stavby, toliko uložil pokutu za porušování povinností podle ZOPK. Plní tím své povinnosti na úseku ochrany přírody a krajiny, aniž by se nepřipustně vměšoval do působnosti příslušného stavebního úřadu. Opačný výklad by vedl k tomu, že by orgány ochrany přírody a krajiny nemohly v některých případech chránit veřejný zájem na příznivém životním prostředí samostatně, nýbrž by byly vázány na provázanou součinnost se stavebními úřady. Ad absurdum by se stavební úřad nepřipustně mohl vměšovat do působnosti prvostupňového orgánu při ochraně přírody a krajiny. Tato dílčí námitka není důvodná.
30. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný zaměňuje uložený správní delikt s umísťováním a povolováním staveb a činností, které by mohly snížit krajinný ráz podle § 12 odst. 2 ZOPK, k němuž je souhlas prvostupňového orgánu potřebný. V této souvislosti nelze přisvědčit žalobkyni, že by jí prováděné měření meteorologických veličin nebylo činností, pro kterou by byl vyžadován souhlas ochrany orgánů ochrany přírody a krajiny, nebo

kteřá je zaměnitelná s neodstraněním sloupů námrazoměrné stanice. Z výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že důvodem uložení pokuty za správní delikt je právě neodstranění dočasné stavby 3 námrazoměrných stožárů, nikoli vlastní měření meteorologických veličin. Ze sousloví „a nadále provozuje“ lze dovodit, že prvostupňový orgán měl na mysli, že na předmětném místě námrazoměrná stanice stále stojí, ačkoli nemá platný souhlas orgánu ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 2 ZOPK.

31. V odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je dostatečně podrobně popsáno, že žalobkyní provozovaná námrazoměrná stanice nemá od 1. 1. 2006 platný právní titul pro svou existenci, přičemž žádost žalobkyně o něj byla zamítnuta rozhodnutím Správy CHKO Žďárské vrchy ze dne 20. 12. 2006 č. j. 3564/ZV/D/06, který potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 5. 2007 č. j. 560/537/07. Následně pak byla žalobkyně neúspěšná jak se správní žalobou proti tomuto rozhodnutí (viz již shora zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2010 č. j. 5 Ca 233/2007-68), tak s kasační stížností proti rozsudku městského soudu (viz též shora zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012 č. j. 2 As 18/2011-97). Je proto správným závěr správních orgánů, že se nerespektováním pravomocného správního rozhodnutí, které navíc obstálo při soudním přezkumu ve správním soudnictví, žalobkyně dopustila trvajících správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Nerespektování pravomocného nesouhlasu orgánu ochrany přírody se právním deliktem přímo souvisí. Jedná se totiž o přítěžující okolnost, jak bylo rovněž přiléhavě uvedeno v rozhodnutí prvostupňového orgánu v souvislosti s výší uložené pokuty. Tato dílčí námitka rovněž není důvodná.
32. Taktéž nemůže obstát argument žalobkyně, že neodstranění dočasné stavby bez potřebného souhlasu nemůže být výkonem činnosti, pro kterou je třeba souhlasu, neboť uvedený argument je v rozporu s dikcí § 12 odst. 2 ZOPK ve spojení s § 44 odst. 1 ZOPK. Sama žalobkyně přitom současně uvedla, že souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny je nezbytný k umístění a povolení stavby, a proto její dílčí námitka je i rozporuplná. Nelze žalobkyni přisvědčit, že by byla trestaná za sběr meteorologických dat, neboť uvedená činnost nebyla předmětem řízení, není o ní ve výroku prvostupňového rozhodnutí žádná zmínka a ani v průběhu celého správního řízení nebyl sběr meteorologických dat žalobkyní nikým rozporován. Předmětem řízení bylo výlučně provozování námrazoměrné stanice v CHKO Žďárské vrchy, které je v rozporu s pravomocným výslovným nesouhlasným rozhodnutím orgánu ochrany přírody a krajiny. I tato dílčí námitka není důvodná.
33. Soud se neztotožnil se žalobkyní, že by správní spis neobsahoval podklad o tom, že žalobkyně provozuje námrazoměrnou stanici. Uvedený argument je zavádějící, pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK je rozhodující samotná existence stavby bez souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny, nikoli její provozování. Existence námrazoměrné stanice byla doložena prvostupňovým orgánem v (nedatovaném) dokumentu Místní šetření negativního působení stožáru stanice pro sledování námrazy provozované EGU Brno v lokalitě u Studnic, ale i samotnými vyjádřeními žalobkyně.
34. Žalobkyně dále namítá, že územní studie Hodnocení krajinného rázu CHKO Žďárské vrchy. Část I. Charakteristika území, oblastní a míst; Kategorizace sídel; Územně analytický podklad ze dne 30. 11. 2013 byla zastaralým podkladem s ohledem na růst stromů, zastává proto názor, že bylo proto třeba vycházet z aktuálního stavu. I tuto dílčí námitku shledal soud nedůvodnou. Pro ověření aktuálního stavu vycházel prvostupňový

orgán z dokumentu Místní šetření negativního působení stožáru stanice pro sledování námrazy provozované EGÚ Brno v lokalitě u Studnic, na kterém je tento stav řádně fotograficky zdokumentován, k čemuž muselo být podniknuto ze strany prvostupňového orgánu pečlivé místní šetření, kdy jeho pracovníci fotografovali narušení horizontu námrazoměrnou stanice z různých míst a z různých úhlů napříč CHKO Žďárské vrchy. Samotnou územní studii nelze vzhledem k jejímu stáří 4 roky (v době rozhodování žalovaného) považovat bez dalšího za zastaralý podklad z důvodu růstu stromů. Je všeobecně známou skutečností, že rychlost růstu stromu se v průběhu jeho života zpomaluje, přičemž po dosažení určité výšky již strom do výšky neroste téměř vůbec. Z fotodokumentace ve správním spisu jednoznačně vyplývá, že se jedná o vzrostlý porost jehličnanů, převážně smrků, a proto je zjevné, že od pořízení předmětné územní studie nemohlo dojít k podstatné změně stavu. Ostatně žalobkyně nedoložila, co jí bránilo v tom, aby správnímu orgánu během řízení ke své argumentaci doložila jinou fotografickou dokumentaci z předmětné lokality, podle žalobkyně s aktuálně vzrostlými stromy, jejímž předložením by relevantně argumentovala, jakým konkrétním způsobem došlo k zásahu do jejích práv tím, že ze strany správního orgánu byla předložena dokumentace původní. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.

35. Ve druhém žalobním bodu tvrdí žalobkyně, že k provozování námrazoměrné stanice dochází ve veřejném zájmu. K uplatnění námitky až k podané žalobě připojila vyjádření několika institucí, z nichž vyplývá, že provozovaná námrazoměrná stanice poskytuje prostor pro instalaci telekomunikačních zařízení Městské policie Nové Město na Moravě a Nemocnici Nové Město na Moravě a současně poznatky ať již situační či výzkumné ohledně vlivu námrazy na fungování přenosové soustavy elektrické energie. V průběhu správního řízení však žalobkyně v tomto směru žádné takovéto podklady správnímu orgánu nepředložila, z tohoto důvodu uvedené podklady nemohly být správními orgány zohledněny. Soud si je vědom důležitosti výzkumu vlivu námrazy na přenosovou soustavu, neboť je všeobecně známou fyzikální skutečností, že dráty elektrického vedení pod jejím vlivem těžknou, prohýbají se a může dojít až k jejich přetržení a tím pádem i k havarijnímu stavu v dotčené části přenosové soustavy, tzv. blackoutu. Předmětem napadeného rozhodnutí však není otázka povolení či nepovolení existence námrazoměrné stanice, ta byla řešena zmiňovaným pravomocným rozhodnutím Správy CHKO Žďárské vrchy ze dne 20. 12. 2006, č. j. 3564/ZV/D/06, které v soudním přezkumu obstálo. Soud nemá důvod se od závěrů uvedených v již proběhlém přezkumu odchýlovat a znovu se zabývat otázkou vzájemného poměrování veřejného zájmu na výzkumu námrazy pro účely fungování přenosové soustavy na straně jedné a zájmem na ochraně krajinného rázu CHKO Žďárské vrchy na straně druhé.
36. Žalobkyně de facto tvrdí, že porušování pravomocného rozhodnutí Správy CHKO Žďárské vrchy ze dne 20. 12. 2006, č. j. 3564/ZV/D/06 činí ve veřejném zájmu. Porušování zákona ve veřejném zájmu by mohlo být polehčující okolností mající za následek uložení pokuty v nepřiměřené výši, a tím i nezákonnost napadeného rozhodnutí, nicméně žalobkyně nic takového neprokázala. Vyjádření připojená k žalobě pocházejí od subjektů, které s žalobkyní spolupracují, na její činnost navazují, či využívají poznatky její činnosti, proto pro soud nemohou být nestranná. Z historie námrazoměrné stanice, kterou žalobkyně nezpochybnila, vyplývá, že žalobkyni byl dán souhlas s jejím umístěním do konce roku 2005. Měla proto dostatečný časový prostor, aby vybudovala adekvátní náhradu na její umístění na jiném místě, což neučinila. Krom toho se žalobkyně nemůže v tomto směru dovolávat ani žádného legitimního očekávání, neboť námrazoměrná stanice

byla již od samého počátku koncipována pouze jako stavba dočasná za účelem dočasného, časově ohraničeného výzkumu. Žalobkyně ostatně ničím relevantním nedoložila, že by její případné odstranění v důsledku uložené pokuty nutně vedlo k blackoutu či jinému obdobně závažnému ohrožení fungování přenosové soustavy elektrické energie.

37. Pro úplnost soud odkazuje na již shora zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012 č. j. 2 As 18/2011-97 ve věci žalobkyně, který se na č. l. 101 otázkou již namítaného veřejného zájmu žalobkyně na zachování námrazoměrné stanice podrobně zabýval. Závěry Nejvyššího správního soudu jsou příhodné i v předmětném řízení, soud na ně proto odkazuje, s nimi se ztotožňuje, a nemá důvod se od již vyslovených závěrů kasačního soudu odchýlovat. Tato dílčí námitka rovněž není důvodná.
38. Ohledně námítky, že výše uložené pokuty je bezprecedentní a likvidační, se soud se ztotožnil se žalobkyní, že prvostupňový orgán pochybil tím, že v obchodním rejstříku dne 29. 1. 2016 lustroval toliko základní kapitál žalobkyně, který zjistil ve výši 43 690 000 Kč. Výše základního kapitálu totiž nijak nesvědčí o tom, jaká je ekonomická situace žalobkyně. Toto dílčí pochybení však v rámci odvolacího řízení zhojil žalovaný, který podrobnou lustraci ekonomické situace žalobkyně před vydáním napadeného rozhodnutí z volně dostupných rejstříků ověřil, že žalobkyně je ekonomicky stabilní, má dostatečné finanční prostředky, je bez dluhu na VZP, není v insolvenčním řízení, není na ni uvalena nucená správa, je spolehlivým plátcem DPH, není v likvidačním řízení a není omezena její činnost, v roce 2014 hospodářský výsledek žalobkyně po zdanění měla ve výši 421 251,31 Kč a v roce 2015 ve výši 1 529 623,80 Kč, což se v napadeném rozhodnutí projevilo. Napadenému rozhodnutí lze ve vztahu k lustraci žalobkyně Výroční zprávy za rok 2015 vytknout nepřesnost některých vybraných údajů. Stav oběžných aktiv žalobkyně nečinil 533 400 000 Kč, jak je mylně uvedeno na str. 28 napadeného rozhodnutí, nýbrž 51 980 000 Kč oběžných aktiv brutto a 51 472 000 Kč oběžných aktiv netto. Na str. 28 napadeného rozhodnutí je též uveden stav pasiv celkem 1 650 335 000 Kč, nicméně podle rozvahy z citované výroční zprávy je stav pasiv ve výši 96 831 000 Kč, což odpovídá shodné výši aktiv, kterou již žalovaný v napadeném rozhodnutí tamtéž uvádí správně. Jedná se zřejmě o písařskou chybu, která nic nemění na tom, že vzhledem k dosahovaným hospodářským výsledkům v letech 2014 a 2015 uložená pokuta rozhodně není pro žalobkyni likvidační, neboť její příjmy jsou v poměru k uložené pokutě ve výši 1 200 000 Kč dostatečné. V její výši je zohledněna i délka trvání protiprávního jednání. V posuzovaném případě s ohledem na prokázanou skutkovou situaci (viz výše) ani šedesátí procentní výše maximální hranice proto není nepřiměřená.
39. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133 „Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ Těmto standardům žalovaný v daném případě dostal a žalobkyni vhodně na str.

29 napadeného rozhodnutí na str. 29 upozornil na možnost podání žádosti o splátkový kalendář.

40. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Městský soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání deliktu, a v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) s novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ustanovení § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK přede dnem 1. 7. 2017 a právní úpravy tohoto ustanovení § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK ve spojení s § 88 odst. 3 písm. b) ZOPK změněné Čl. XXIV zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není, a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
42. Zástupce žalobkyně u jednání navrhl, aby soud provedl důkazy specifikované pod bodem 10. tohoto rozsudku. K těmto návrhům soud uvádí, že jejich provedení shledal nadbytečným, jelikož se k meritu žaloby, tak jak ji žalobkyně vymezila žalobními body, nevztahují. Stanoviska jednotlivých orgánů a společností, které žalobkyně připojila k žalobě, nemohou ovlivnit skutečnost, že žalobkyně provozuje dočasnou stavbu tří námrazoměrných stožárů bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Data o činnosti žalobkyně, která při jednání předložil soudu zástupce žalobkyně, jsou vyhotovena za aktuální časové období (19. 12. 2020 až 22. 12. 2020), soud přitom přezkoumává napadené rozhodnutí ke stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu k uvedeným oběma datům k měření námrazy za aktuální období nelze přihlídnout. Shodné platí ohledně dalšího návrhu, aby si soud od společnosti ČEPS a.s. vyžádal stanovisko k činnosti žalobkyně. Jelikož soud návrhy zástupce žalobkyně na doplnění dokazování neshledal za důvodné, jejich provedení zamítl. Soud pro úplnost uvádí, že i kdyby zástupcem žalobkyně navrhované důkazy provedl, jejich obsah by nebyl schopen v daném řízení zvrátit vinu žalobkyně předmětným správním deliktem, jehož následkem je uložení správní potrestání.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
44. Dále podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s povinností, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení nebyly soudem v průběhu řízení uloženy žádné povinnosti, a ani nenastaly důvody hodné zvláštního zřetele. Soud proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu